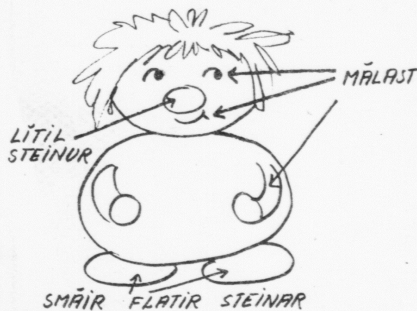
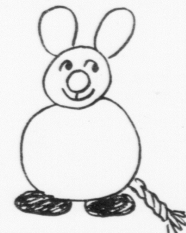

DUGIR TÚ: AT GERA
EIN STEINRISA

TÚ SKALT BRÚKA: STEINAR, SUM TÚ
HEYUR FUNNIÐ NIÐRI Á SANDINUM.
STERKT LIM ULLARLAGÐAR, LITIR
SNÖRISSTÖBBAR 12.4.

STEINARNIR VERÐA LÍMAÐIR SAMAN.
ULLIN VERÐUR LÍMAÐ UPPÁ.
ALT HITT VERÐUR MÁLAÐ UPPÁ.
MYNÐIRNAR ERU BARA DÖMI
UM, HVUSSU TAÐ KANN VERÐA.

Veitst tú:

at ódnirnar, sum vit hoyra um í tíðindunum í heil-
um nú, allar byrjar úti í Atlantshavinum um
ekvator-leiðina ímillum Afríku og Suður-
Ameríku.

Ein ódn byrjar við, at loftin á einum litlum öki
verður so heit, at hon fer upp í loft — so verður ov
litið av luft á staðnum (tað rópa vit lágrýst) — og
tí byrjar luft at streyma við nógvvari ferð inn í
hetta lágrýstið. (Eins og vatnið, tá ið tú tekur
töppin úr baðikarinum). Tí kalla vit tað eina
meldurodn — miðjan á ódnini er umleið 10 km í
vidd, har er nokk so stilt.

Men uttan um melur ódnin við øgiligari ferð,
heilt upp í 250 km/t. (Tað er tað sama sum 70
m/sek — tá ið vit hava storm her hjá okkum er
vindmegin 25-30 m/sek.)

Veðurmenninir geva ódnunum navn, fyrsta
ódnin á árinum fær eitt navn við A, næsta eitt við
B, triðja við C, o.s.fr. Fyrr fingi ódnirnar altíð
konufólkanøvn, men nú verða tær annaðhvørt ár
skirdar við mannfólkanøvn.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Banning yvir nasareararnar

5. partur

So rópti hann hart: »Hoyr meg, gudleysi og ótak-
kami maður! Av tínum tápuliga og treiska ólýdni
imóti keisarans boðum hevur tú forgjört lívi tínum.
Tú ert deyðadømdur. Men kortini ætli eg mær at
broyta dómin, men bert um tú gongur undir eina
treit.«

»Um eg kann ganga undir ta treytina uttan at
svíkja Harra mín, Kong Konganna, so vil eg fegin
gera tað. Vit hava fingið tey boð frá Harra okkara, at
vit ikki óneyðugt megu kasta liv okkara burtur!«

Mannamúgvan lurtaði. Alt prát var hildið uppat.
Øll vildu siggja, hvat ið fór fram uppi við altarið. »Tú
talar sum ein vitugur maður!« svaraði landshöv-
dingin. »Hvat treytini viðvíkur, ja, so eri eg visur í, at
tú kanst ganga undir hana. Vit hava frætt, at tú
veist, hvar hin ríki Basilius og húski hansara, sum
huvruv úr býnum á lögnað hattu nú ein dagin, halda
til. Sig okkum, hvar tey eru, og eg kann við gleði —
av keisarans náði — veita tær liv og grið!«

»Fyri handa prísinn vil eg hvørki hava liv ella grið!«

»So veitst tú meðni, hvar Basilius er?«

»Ja, tað veit eg.«

»Lat okkum so vita, um vit ikki duga at finna
onkri ráð at fáa teg at siga frá!«

Landshövdingin hugdi forhánsliga at presbyter-
inum. »Partamaður tín í áðni, hesin Gennadius, fegn-
aðist eisini uppi yvir ellum, sum hann visti at siga
okkum. Tíverri gjørdist hann óður í hövðinum, neyð-
ars maður! — Ja, presbyteri, hevur tú hugsað teg
um?«

»Flytið tykkum so!« segði ein vælvaksin trælur,
sum troðkaði seg ígjøgnum mannamúgvuna.

»Landshövdingi! Góð Harri! — Eg má tala við
tygum!« rópti hann longu meðan hann var langt
burtur.

»Far burtur við tær!« róptu teir rómversku her-
mennir og royndu at steðga honum. Hann bendi
spjótini niður og slapp soleiðis inn um gyrðingina.
Tveir hermenn úr livverjuni tóku hann.

»Góði harri!«

»Hvør er hasin maðurin?«

»Ein trælur...«

»Góði harri, eg — eg veit, hvar Basilius er!«

»So sig frá!«

»Men eg biðji teg um eitt, harri.«

»Títt frælsi? — Tað skalt tú fáa!«

»Nei, harri!« Trælurin visti tilboðnum frá sær við
hondini. »Eg biðji um frælsi fyri henda mann«, segði
hann og peikaði á Filemon.

»So, so? — Ert tú kristin?«

»Nei, náðigi harri, men eg havi kent hann í fimm ár
— vit eru góðir vinir!«

»Xanthias, velsignaður«, rópti Filemon. Hann var
heldur illa við av, at trælurin var komin. »Um eg eri
vinur tín, sum tú sigur, ger mær so tann beina, ikki
at svíkja Basilius!«

»Tig við tær!« rópti landshövdingin strangliga.

»Eg geri sum eg vil«, segði Xanthius og bindi.

Trebonius veitraði Isis-prestin yvir til sín og
ráðfærði seg við hann og Kallisthenes.

»Xanthias, gott eigi teg!«

»Tig við tær, presbyteri!«

Xanthias risti við hövðinum.

»Tú skalt fáa grið«, segði landshövdingin eitt
sindur seinni. »Men so mást tú føra okkum til
Basilius — og vit megu fanga hann! — Tala so!«

»Ja, góði harri! Í seinastu viku sendi harri mín
meg so hessini eini orindi til Zerichah fyrri seg. A veg
heimaftur kom eg í fyrrakvöldið fram við tí pálman-
um, sum vit her rópa Fárao-pálmin. Eitt sindur
burtur frá hoyrði eg mannamál. Eg steðgaði alt fyrri
eitt, fjaldi kamelin og snikti meg afturundir einum
kletti fram um pálman. Har stóð Basilius við húski
sínun, hesin presbyterin var har eisini og triggir
trælur, og undir pálmanum lógu seks kamelar á bóli.
Basilius tosaði júst við presbyteran og eg skilti
hvørt orð. Eg hoyrði, at hann ætlaði at leita sær skjól
onkustaðni nærindis gróðrablettinum. Eg varð
liggiandi í skjýli mínum, inntil Basilius fór avstað við
húski sínum. Presbyterin og tveir av trælunum fóru

innaftur til býin. Eg varð noyddur at riða mær ein
umveg, so teir ikki sóu meg.«

Trebonius hugdi eina løtu at trælunum, men segði
ikkí eitt orð. —

»Um hetta, sum tú hevur greitt frá, er satt, og um
vit fáa hendur á Basilius nærindis gróðrablettinum,
so fært tú frælsi, og hesin maður fær liv og grið! —
Men fyrst — Høvuðsmaður!«

»Ja, harri!«

»Legg henda mann í leinkjur og leið hann í fanga-
húsið! — Og tú, trælur — far fyrri fyrst aftur til harra
tín. Hvat ið síðani skal henda, frættir tú seinni! —
Flavius!«

Uppróparin trein fram.

»Hvussu langt ert tú komin á listanum?«

Flavius visti honum pappírulluna. Trebonius
skeitti niður eftir henni. Hann hugsaði seg um eina
løtu, so segði hann: »Rópa fyrst á Basilius! — Kemur
hann ikki, kann hald straks verða lagt á ognir hans-
ara!«

Uppróparin fór aftur fram á pallin. Triggjar ferðir
rópti hann hart og týðiliga: »Basilius, keypmaður úr
Ombi!« — men eingin læt við seg koma.

Tá ið eingin var komin fram at ofra, triðju ferð
hann rópti, segði Trebonius hátiðarlaga:

»Í navni keisarans og eftir heilaga vilja hansara
verður nú hald lagt á allar ognir hjá keypmanninum
Basilius úr Ombi! — Setið innsiglið á hús hansara og
gevið høvuðsmanninum tað upp í hendur. Somuleiðis
við øllum øðrum, sum Basilius eigur! — Kallisthenes
ansar eftir, at skjólni verða skrivað og send mær í
annaðkvøld at skriva undir. — Men nú er longu farið
um middag —«.

Trebonius fór á fótur. Hann beyð teimum at leiða
hvíta hest sín fram, og við mæta fylgi sínum og liv-
verju síni reið hann aftur í borg sína. Fólk ið fagnaði
honum óført.

Framman fyrri altarum Isisar og Osirisar hildu tey
áfram við ofringini. Seint ut á kvøldið rópti uppróp-
arin eitt navn fyrri og annað eftir, og menninir komu
niðan at ofra. Tjúgu kristin vórðu sett í fangahús
tann dagin. Morgunin eftir skuldi ofringin halda
fram.

Framhald